

HOT
HAW

BYN

BYVAGEN

SNOSS
GUSTAVSSON
BÄTHUS

TELL ***
SÖRNEN

GENVÄGEN

KARTA & ÖVER GÄSTHOLMEN

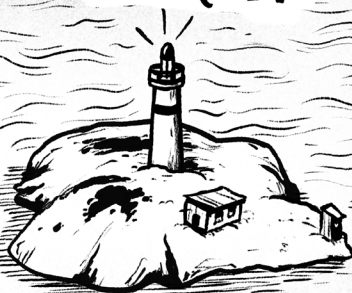
ÖDESTRANDEN

SJUNDE
SJOBODEN

BARFOTAGSBRÄND

Skellefs
VIKEN

FYRÖN

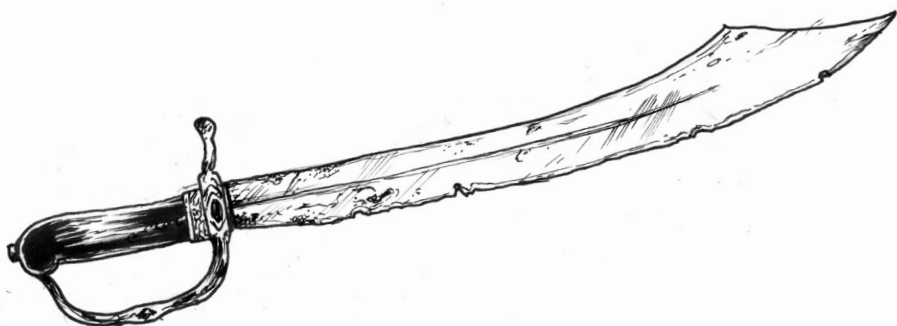
HOTELL HAVSÖRNEN

GÄSTAR PÅ GÄSTHOLMEN

TOVE BERGGREN
MARCUS-GUNNAR PETTERSSON

**BONNIER
CARLSEN**

VÄLKOMMEN TILL VÄRLDENS ÄNDE 3 1/2

LÄNGST UT I HAVSBANDET, vid Världens Ände 3 ½, ligger vårt hotell. Det heter Havsörnen. Enda sättet att ta sig hit är med båt. Hotellet liknar en gigantisk rovfågel uppe på klippan. Tornet är halsen och fönstren gula vakande ögon. De ser ända bort till horisonten.

Släktingen som byggde Havsörnen vilar på havets botten. I ett bortglömt gammalt vrak i dyn, sägs det. Men hans rostiga sabel hänger bredvid sjökartan i receptionen. Eller, hennes

sabel, ingen vet säkert.

Helt säkert är i alla fall att jag har sjörövarblod i ådrorna. Och att jag kan fler sjörövarhistorier än de flesta. Jag heter Gilbert och är enda barnet i den här familjen. Världens bästa piratyngel, enligt mina föräldrar.

Istället för syskon har jag två katter, Pizzan och Pölsan. Pölsan har pappa döpt efter en maträtt och pizza är det bästa jag vet.

Sedan har jag romrom också. Vissa tror att det är en sjörövardryck, men romrom är mormor baklänges. Hotell Havsörnen får aldrig säljas, säger hon. Det har tillhört släkten i 400 år eller mer. Ändå kanske vi måste göra det. Om det inte kommer hit fler gäster.

HOTELLETS HJÄRTA

– Gilbert? Har du städat Sjunde sjöboden? sa mamma och skyndade in i receptionen.

Listan över allt som skulle göras var lång som en kattsvans.

– Och tömt Röda Räkan? sa pappa och spikade fast en lös bräda i trappan till tornet.

Det hade jag inte. Sjunde sjöboden ligger i Barfotagränd. Den är proppfull med tunnor, fisknät och ostronskal. Röda Räkan är en sjunkande eka i sjögräset vid bryggan. Alltså vid Sjunde sjöbodens brygga.

Jag hade redan tillräckligt med saker att fixa.

Det har jag alltid när vi ska öppna Havsörnen på våren. Nu var det extra stressigt. Säsongens första gäster var nämligen inte vilka gäster som helst.

– De kan avgöra Havsörnens framtid, sa pappa och blinkade med ena ögat.

– Jösses, är det kungahuset som kommer? sa romrom.

– Familjen van Donk är en berömd influencerfamilj, sa mamma.

– En flugfamilj? sa romrom.

Hon hade satt på sig flytvästen men glömt varför. Det händer lika ofta som att hon hör fel.

– Svärmor lilla, det är väldigt viktigt att van Donks blir nöjda, sa pappa.

– Donka mig hit och donka mig dit. Vad ska de här att göra? undrade romrom.

– De behöver lugn och ro, förklarade mamma.

– Ja, det har vi gott om vid Världens Ände, sa pappa.

Och damm, tänkte jag och blåste bort ett spindelnät. Hur kan det ens bli så dammigt? Inte en själ är här när hotellet är stängt. Och det är det hela hösten och vintern.

Receptionen måste alltid städas noggrant. Den är hotellets hjärta, säger mamma. Alltså började jag damma av Doktor Westerlund. Han är en i familjen, kan man säga. Fast han är en krukväxt och doftar ros och citron.

Vartenda blad måste blänka när influencerfamiljen checkade in. Om de blev nöjda behövde vi nog aldrig mer oroa oss för att tvingas sälja hotellet. van Donks skulle berätta för hela världen hur mysigt det var här. Efter det skulle vi vara fullbokade hela tiden.

– Sådär, fin som en fyr, sa jag och gav doktorn lite vatten.

Jag dammade av böckerna i biblioteket och fortsatte med pianot. Alla tangenter skulle skina. Sedan putsade jag handtag, fönster

och lampor. Jag polerade
rumsnycklarna och hängde
dem på varsin fiskekrok. Från
ett till tolv i nummerordning.

Den tolfte nyckeln
gnistrade som en guld tand.
Det var nyckeln till
Sjörövarnästet, vårt finaste
och dyraste rum. Det låg
högst upp i tornet. Självklart
hade familjen van Donk
bokat just det rummet.

Medan jag fyllde på
popcornvagnen vispade
romrom krabbelursmet.

– Flugfamiljen tycker om
små pannkakor med socker,
sa hon. Det gör alla.

Och salta varma popcorn, tänkte jag. Till
sist putsade jag väggspegeln. Jag var precis klar

när jag fick syn på mig själv. Håret stod i fyra väderstreck och jag var svart under ögonen.

– Hur mår du, Gilbert? Du är vit som ett lakan, sa pappa.

– Blek som en gast, sa romrom.

Jag gäspade och sjönk ner i öronlappsfatöljen.

– Trött som en trasa, mumlade jag.

– Hopp i säng så du är pigg imorgon, sa mamma. Familjen van Donk kommer med egen båt, berättade jag det?

– Frågan är om de kan angöra en brygga? sa pappa och log.

– Kära hjärtanes, den konsten kan inte många, sa romrom.

Tur att vi har Gustavsson som kan hjälpa dem isåfall, tänkte jag. Han har en bläckfisk på armen och havet i sin blick. Men framför allt så har han Albertina, träbåten. Hon gungar fram lika fint i storm som i stiltje.

Många gamla skepp har gått på grund härute, säger Gustavsson. Ingen vet exakt hur många vrak som gömmer sig på havsbotten. Eller hur stora skatter som ligger där. När jag tänker på det pirrar det alltid till i magen.

– Var är mina tofflor? sa jag och reste mig ur fåtöljen.

– Där du lämnade dem, Gilbert, sa mamma och lät trött.

Men de stod inte bredvid trappan som de brukar. Tofflorna var borta. Pappa spikade fast en ny bräda och sa att jag måste ha glömt var jag ställt dem. Men jag glömmmer inte saker. Jag är vass på att minnas. Skarpaste sabeln i släkten, faktiskt.

– Tofflorna dyker upp ska du se, sa romrom. När du minst anar det.

GASTNATT

När jag äntligen fick sova så gick det inte. Jag tänkte bara på de sjunkna skeppen. Och alla gömda skatter på havsbotten. Dem tänkte jag mest på. Vad fanns i djupet egentligen? Kunde man dyka ner och leta? Och hämta upp saker man hittade?

Jag suckade. Det var lika bra att gå upp. För nu var det helt omöjligt att somna. Om jag hade tur skulle jag kanske snubbla över mina tofflor. Tyst smög jag upp ur sängen och smög ner till receptionen, barfota. Samtidigt fick jag en idé. Gustavsson och jag skulle kunna

ordna en havsutflykt för influencerfamiljen. Ta med dem på en vraktur och dra ruskiga sjörövarhistorier. Sådana de aldrig skulle glömma. Och alla skatter, dem skulle vi såklart berätta om också.

I höjd med väggspegeln fick jag syn på tofflorna. Jag hajade till. Varför stod de på varsin sida av popcornvagnen? Så ställde jag dem aldrig. Tofflor ska stå bredvid varandra så man ser att de hör ihop, tycker jag.

Då upptäckte jag en sak till. Rumsnycklarna hade bytt plats. De hängde inte längre i nummerordning. Och den tolfte nyckeln, den till Sjørövarnästet, var inte ens kvar.

Sekunden efter kom Pizzan och Pölsan fräsande. De krökte rygg, reste ragg och försvann ut genom kattluckan. Plötsligt dök ännu en katt upp. Den var blek och spinkig som spagetti och rörde sig smidigt fast den saknade ett ben.

Jag stirrade. Var kom den ifrån? Och vems var det? Jag trodde bara det fanns två katter vid Världens Ände – Pizzan och Pölsan, alltså mina. Mer än så hann jag inte tänka. Den trebenta katten gled undan mitt framför ögonen på mig. Som om den aldrig hade funnits.

Just som jag vände mig om hördes ett svagt brummande. Det kom från popcornvagnen. Konstigt, jag har inte ens rört den, tänkte jag. Varför startade den av sig själv?